

Persona

De mannen in mij, met wie ik leef
en slaap, dragen oude namen.

In hun huizen vallen lange schaduwen,
maken ze dromen onklaar.

Ik verzamel hen als onderdelen
van vreugde en oud zeer: hoe ze
plicht van zich afwerpen als huid,

hoge eisen uit hun botten slaan,
de blanke pit ontbloten en zich verdiepen
in de buigzaamheid van riet.

Nieuwsgierig peil ik naar hun hart
op de tong, naar hun beklag en hun waarom,
hoe ze zich vergissen en verzoenen.

De mannen in mij met wie ik leef
en slaap, ik reik ze de hand.